

get og en ditto af Landsthinget, hvorefter den saakaldte 4de ordentlige Sæssion blev deelt i 3 Samlinger, men ikke desto mindre fulgte man den Regel at kalde den den 4de ordentlige Sæssion, fordi Sæssionen behandlede den 5te Finantslov siden Grundlovens Givelse. Efter denne Fremgangsmaade, som atter bestyrkedes ved, hvad man bestemte i den 6te Sæssion, burde den ordentlige Sæssion, som var indkaldt i Efteraaret 1866, være benævnt den 18de ordentlige Sæssions anden Afdeling, og vi vilde da ifjor have haft den 19de Sæssion, og denne vilde da være den 20de ordentlige Sæssion, idet det nemlig er det 20de Aar siden Grundlovens Givelse og den 21de Finantslov, vi nu behandle. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man ikke meget godt kan endelig afslutte Behandlingen af en Finantslov i en overordentlig Samling, naar blot Forskriften i Grundlovens § 48 følges, at Finantsloven er forelagt i en ordentlig Samling. Men jeg skal kun henholde mig til, at det altid har været Praxis at betragte den Samling som ordentlig, der behandler Finantsloven, men altid at give den et Tal I under Tallet af Finantslove siden 1849. Jeg troer, at Mange ville finde det overeensstemmende med god Orden, og dernæst at det kunde have andre gavnlige Følger, navnlig for Rigsdagens Historikere, at de saaledes med et simpelt Tal kunde benævne Rigsdagens Samling, og man lægge Mærke til, at saadanne Skribenter kalde den nuværende ordentlige Samling den 21de istedetfor den 20de, saa det vilde glæde i hvert Fald mig, om den høitagede Conseilspræsident vilde tage disse Bemærkninger til Sndtægt, eller om maaskee vor høitærede Formand i Forening med sin Collega i denne Henseende vilde henvende sig til ham, for at vi kunde faae denne gamle gode Skik indført igjen, og vi i de Blade, der omdeles, og i Rigsdagstidenden kunde faae Samlingen benævnt saaledes, som den ganske vist bør benævnes: den 20de ordentlige Samling. — Med disse Bemærkninger, som jeg skal erkjende ikke ganske directe vedrøre Finantslovens Behandling, skal jeg tillade mig at gaae over til det foreliggende Budget. Forinden være det mig imidlertid

tilladt at gjøre et Par Bemærkninger mod de Udtalelser, der fremkom mod den høitærede Finantsminister igaar. Det forekommer mig noget ubilligt, naar man, dersom man gaaer ud fra, at vor Finantsstilstand er mindre heldig, da vil gjøre den høitagede Finantsminister ansvarlig derfor. Han er dog ikke saaledes stillet, at han kan trampe Penge op af Jorden. Det er ikke ham, men os i Forening med Regjeringen, der have vedtaget Lovene om Forvarsværnets Ordning, Lovene om Jernbanernes Udvidning osv. Skulle vi nu, efter at have vedtaget disse Love med fuldstændig Erkjendelse af, at de ville bringe betydelig forøgede Udgifter, og desuagtet vel jagtens fastholdende, at det var rigtigt, at vi gjorde det, skulle vi saa forlange af den høitagede Finantsminister, at han skulde spare os for de af disse Love flydende Omkostninger? Nei, havde den høitærede Regjering brugt det andet Thing og Oplosning af dette Thing til at føre sin Anskuelse om forøgede Udgifter igennem, da var denne Udtalelse berettiget; men da vi med velberaad Hu og god Villie ere gaaede til at gjøre disse Udgifter, kunne vi dog ikke, naar man i Henhold til de af os tagne Beslutninger om Udgifterne kommer til os og forlanger dem dækkede, sige, at det er Regjeringens Skyld og ikke vor. Det er efter min Opfattelse at gjøre os umyndige og tillægge Regjeringen et altfor stort Ansvar. Jeg vil derfor i mine Bemærkninger gaae ud fra, at det er Regjeringens Dnske, saavel som det er vort, ikke at paalægge Skatteborgerne større Udgifter, end Statens Vel kræver, men selvfølgelig kan der være forskjellige Meninger om, hvilke Udgifter Statens Vel kræver, og dernæst om, hvorledes disse Udgifter skulle anlægges. Der kan altsaa blive nok at forhandle om endda, selv om vi ere enige om at gaae ud fra den omtalte, efter min Overbeviisning fuldstændig rigtige Forudsætning. Der er talt om vor finantsielle Stilling, et Par ærede Talere have kaldt den meget mørk, den sidste ærede Taler i forrige Møde, (Scavenius) endog, saavidt jeg forstod ham, meget lys. Der er et Spillerum, derimellem, og jeg troer, man vilde træffe det Rette ved ikke at gaae til nogen af disse Sider. Maaskee kunde det